

TERRORISTERNES SEJRE

Demokrati er den foretrukne og mest attråværdige styreform. Samtidig er demokratiet er svagt ved sin sårbarhed.

Terroristerne står i dag med adskillige sejre. Men hvilke mere præcist? Hver gang uskyldige mennesker dræbes ved angreb på civile mål, bl.a. ved selvmordsbomber tæller det i visses øjne som en sejr. Men det er da simpelthen meningsløst. En sejr skal der kæmpes for. En selvmordsaktion er ingen kamp. Den er en given sig selv op, en udslettelse af sig selv, og hvis alle terrorister gjorde det, ville de helt forsvinde. Så det kan ingen sejr være.

Næh, så er påstanden om sejre for terroristerne anderledes uafviselig, når det drejer sig om den udvikling, hvor det ene demokratiske land efter det andet vedtager nye og stadigt mere voldsomme indgreb i dets egne borgeres rettigheder. Terroristernes angrebsmål er jo lige præcist demokratiets fortsatte eksistens.

Vi ved alle, hvorfor demokratier reagerer sådan. Hver gang en ny tragedie indtræffer, kræves der handling imod angrebene. Myndighederne, herunder lovgiverne, skal fremstå som handlekraftige. Og slet ikke slappe. Derfor må der ageres.

Hvordan kan lovgivere reagere? Ved at give nye love, såmænd. Derfor på med vanten. Stramninger må til, så vi kan forebygge nye angreb og fange modstanderne, inden de kommer for godt i gang.

Men vi ved jo alle, at sådan hænger det ikke sammen. Et af de steder, hvor overvågning ved hjælp af TV-kameraer er mest udbredt i hele verden, er London. Men alligevel kunne det ikke forhindre bombningerne i sommer i undergrundsbanen. Heller ikke hemmelige kendelser om ransagninger og telefonaflytninger samt snifferprogrammer på computere, højere strafferammer, indgreb i ytringsfriheden osv. osv. ses at have haft større konsekvenser over for terrorister specifikt.

Ordensmagten har helt forventeligt svært ved at håndtere det pres, den sættes under, og de drastiske beføjelser, den udstyres med ("*shoot to kill*"). Husk bare det engelske politis nedskydning i sommer, igen i Londons undergrundsbane af en totalt uskyldig ung brasilianer, hvor man efterfølgende løj og gjorde alt muligt andet for at skjule den rette sammenhæng.

I øjeblikket presser netop den britiske regering sine EU-partnere for at gennemføre radikale ændringer i reglerne bl.a. om frihedsberøvelse af mistænkte, så de kan holdes bag lås og slå i månedsvis uden at skulle for en dommer, og om registrering, overvågning m.m. af stadigt større grupper af borgere.

I samme ånd skal forslaget fra EU-kommissionen om en etisk kodeks for foreninger ses. Her tales om nøje registrering og monitorering af private foreninger (NGO'er) og deres overholdelse af en lang række krav. Nogle vil nok mene, at det da ikke er noget at tale om. Men når først sådan et system er etableret, kan der meget let skrues på nogle få elementer, og så er foreningsfriheden hurtigt en ren illusion. Se nærmere artiklen herom længere inde i bladet, hvor man også kan se teksten til en protest, som DRF sammen med andre danske foreninger og Institutet for Menneskerettigheder har forfattet og afsendt.

Situationen giver dystre mindelser om forholdene i Sovjetunionen og de øvrige Warszawa-pagtlande for 20-30 år siden. Helsinki-slutakten om sikkerhed og samarbejde i Europa var netop undertegnet, bl.a. om, at private foreninger (NGO'er dvs Non-Governmental Organisations) skulle overvåge, om signatarlandene levede op til slutaktens løfter om større frihed for borgerne. Da traf man i Øst på højeste sted beslutning om, at staten skulle sikre, at der også dér fandt sådan overvågning sted. Altså oprettede man fra statsligt hold en række "NGO'er", hvis rette betegnelse imidlertid hurtigt blev.... GONGO'er dvs. Governmentally Organised Non-Governmental Organisations.

Også disse seneste forslag bør naturligvis afvises og stoppes. Samtidig skal det slås fast med syvtommersøm, at den form for panikløsninger er udtryk for slaphed og eftergivenhed. De har intet med forsvar af demokratiet at gøre. Tværtimod. Det er angreb af farligste karakter, som går terroristernes ærinde ved at svække nogle af de allervigtigste demokratiske strukturer.

September 2005
Björn Elmquist